

amelyből az kiolvasható, ezzel érzéseimet, véleményemet, nézetemet nyilvánítottam, de nem akaratomat. Nem változtat ezen az sem, hogy így fejezem ki magamat: „meg akarok neked bocsátani“, mert ezt csak úgy lehet mondani, mint ahogy azt, hogy „le akarom antipátiámat küzdeni“ vagy „szeretni akarok“. Nézetem szerint a felhozottakkal szemben az a körülmény, hogy a megbocsátás a kényszer, tévedés, megtévesztés, föltétel, semmiség, megtámadhatóság kategóriái szempontjából vizsgálható és érezben az eredmény azonos azzal, ami a jogügyleteknél általában előáll, fontossággal nem bír, mert ezeket a kategóriákat a neutrális, vagyis nem ügyleti jogcselekményekre is lehet alkalmazni. Ha értesítettem az eladót, hogy az árut megkaptam, tényem nem jogügylet, mégis lehet, hogy e neutrális jogcselekményem létesítésénél tévedés, megtévesztés, kényszer forgott fenn, amelyeknél fogva e jogcselekményem semmis, hatálytalanítható.

A művet figyelmébe ajánlom azoknak, akik e kérdés iránt érdeklődnek.

Dr. Balla Ignác.

Az alkalmazottak szolgálati jogviszonyairól szóló anyagi jogszabályok tana. Irta: dr. Schwartz Tibor. (Harmadik kiadás.)

Szokatlanul rövid időn belül jelent meg harmadik kiadásban Schwartz Tibornak fent idézett című munkája. Ez a szokatlan, sőt feltűnően rövid idő csak a könyv jóségának, használatosságának és életképességének lehet a természetes kísérő jelensége. Már az első kiadás alkalmával rámutattak illetékes bírálók a könyv kiváló tulajdonságaira, a harmadik kiadás alkalmával a következőket óhajtanánk még megrögzíteni:

A munka szerencsés vegyülete az analízisnek és szintézisnek. Nyoma sincs benne a dogmatikus jogász elfogultságának, a sajátjáéval elienkező felfogásokat is közli. A bírói gyakorlatot kritikával kíséri és nem hajlandó valamit a „tekintély elve“ alapján helyesen elfogadni, csak azért, mert a Kuria II. tanácsának ez, vagy az a felfogása a kérdésben, vagy, mert a törvény és a rendelet így, vagy úgy intézkedik.

A munkán meglátszik, hogy az alkalmazotti jog egész komplexuma szívéhez nőtt ügye a szerzőnek. Az egyes fejezetek elolvasása után erről meggyőződhetünk. Különösen nagy jelentőségük a szolgálati szerződésekről és a nyugdíjvalorizációról szóló fejezetek. (Ez utóbbi különösen az, amely a szerzőt állandóan foglalkoztatja. Mellesleg megemlítve: ő hozta az első nyugdíjvalorizációs ítéletet.)

A könyv stílusára csak két megfelelő jelzőt találhatunk és ez az, hogy -- elegáns és tiszta.

Figyelmébe ajánljuk az olvasónak a határozott időtartamra szóló szolgálati szerződésekről szóló részt. A Kuria álláspontját (t. i., hogy ez esetben a kártérítésre vonatkozó szabályok alkalmazandók,) fényes dialektikával cáfolja meg, csak kár, hogy a Kuriának azt a groteszk gyakorlatát, amelyben egyszerre 3 negatívum bizonyítását is követeli a munkavállalótól (1. hogy időközben álláshoz nem jutott; 2. hogy olyan javadalmazású álláshoz nem jutott, mint amilyen a régi volt és hogy 3. nem hibás mindebben,) nem írja meg. Kár, hogy a végkielégítésről szóló fejezetnél nem mutat rá az 1910/1920. M. E. sz. rendelet azon szándéktalan gixerére, amelynél fogva az unokák nem örök-

lik a végkielégítési igényt, de a nagyszülők igen. Teljesen meggyőzőek azok a fejtegetései, amelyek az alkalmazottak megbetegedésével kapcsolatos kérdésekre vonatkoznak (és amely tekintetben al legellentétesebb bírói határozatokat olvashatjuk).

Ujítás a III. kiadásban, hogy kiterjeszkedett az újságírók és a gazdasztek szolgálati viszonyaira is. Az előbbieknél nagyon helyesen mutat rá elsőként arra, hogy nincs semmi akadály a annak, hogy az újságíróknak a megszabott előfeltételek fennforgása esetén végkielégítés is megítéltsék, hiszen az újságírókra is ki kell, hogy terjeszkedjék az 1910/1920. M. E. sz. rendelet, amennyiben a sajtótörvénnyel nincs ellentétben, mivel a lapkiadó vállalat a K. T. 1. §-a és a 259. § 5. pontja értelmében kereskedelmi vállalatnak tekintendő.

A könyvet nemcsak hivatásos jogászok, de az elsősorban érdekelt munkaadók és munkavállalók is nagy haszonnal forgathatják. (Nincs ennek stilbeli gátja és emellett alapfogalmakat és alapelveket is megmagyarázza.) Évezredek óta huzódik meg minden jogszabály sarkában hallgatólágon az a szankció, hogy a törvény nem tudásával senki sem mentheti magát. A törvényhozó hatalom ezt a szankciót célszerűségi okból mondja ki. (Hogy ami célszerű, igazságos-e, azt a pragmatisztikus filozófia dönthetné el, ha még léteznék, de tudjuk, William James meghalt, Giovanni Papini pedig ott hagyta a filozófiát.) Az államhatalomnak, amely ezt a szankciót felállítja és megköveteli, arra kellene törekednie, ha következetes akarna maradni önmagához, hogy az alattvalók ezeket a jogszabályokat meg is tanulják. Ha az államhatalom ezt nem teszi, akkor mindenkinek a legalább is őt a legközvetlenebbül érdeklő és érintő, „bőrére menő” normákat kellene megismernie. A munkaadók és munkavállalók nagy táborának ezt a munkáját nagyon megkönnyíti Schwartz Tibor dr. könyve.

Dr. Berczel Aladár.

A szállítványozási ügylet. Írta: dr. Mangold József. A Tébe kiadása. Ára 60.000 korona. Az első munka, amely a szállítványozási jog teljes anyagát monografikusan feldolgozza. A részletes ismertetésre visszatérünk.

A tisztességtelen verseny. Írták: dr. Bányász Jenő kamarai titkár és dr. Szegő Izsó budapesti ügyvéd, A Magyar Iparjogvédelmi Egyesület kiadása. Ára 125.000 korona.

A szerzők a törvény kommentárszerű feldolgozásán felül közlik a kialakult joggyakorlatot; a tisztességtelen verseny elleni törvényen felül rövidebb vázlatokban az iparjog egyéb ágazataira is (szabadalmi védjegyszerzői jog, keresk. perenkívüli eljárás) kiterjednek. A könyv főként a joggyakorlat összegyűjtése által nagy szolgálatot tett az olvasónak.

Büntetőjog címen dr. Gál Jenő kartársunk szerkesztésében új jogi folyóirat indult meg. Örömmel üdvözljük új lap-társunkat.

Dr. Révész Vilmos budapesti ügyvéd Jogi műszótárának magyar-német része második kiadásban jelent meg a Tisza Testvérek kiadásában. A szótár igen hasznos szolgálatot tesz, amennyiben igen kimerítően sorolja fel az előforduló jogi műkifejezéseket a jogi élet különböző ágából.